

ZVESTI

Ročník 20
4/2016
16.12.2016

občasník cirkevného
zboru **ECAV**
Liptovský Mikuláš

Prichádza Kráľ slávy
Advent v našom Zbore
Keď drevo rozpráva
Udialo sa
Čo je pred nami

Milí priatelia

Vždy, keď prídu nádherné dni ticha a oslavy Božieho narodenia, v podvedomí poďakujeme Bohu. Ešte sme mohli byť tu. Ešte sme mohli pár slov povedať Božiemu ľudu. Mohli sme ísť po stromček, pomôcť s dôležitými vecami. Mohli sme priniesť radosť deťom, vnímať ich rozžiarené očka a tešiť sa. Aspoň na chvíľu.

Pre každého z nás sú Vianoce čarovným okamihom. Len si ich niekedy pokazíme. Nie vždy, niekedy! Nikto z nás nechce byť zlý! Nikto netúži zámerne ubližovať alebo nemyslieť na druhého človeka. Nechceme rušiť posvätnú atmosféru! Len niečo nezvládneme, niečo sa nestane podľa našich predstáv, niečo nás nahnevá alebo nám niekto ublíži. Potom všetky svoje sklamanie, frustráciu, hnev presunieme na tých, ktorí si to nezaslúžia. Ak to túžime zmeniť, je potrebné si uvedomiť, že Vianoce s narodeným Ježišom sú dar. A my môžeme byť pri tom. Zatiaľ máme tú česť!

Ak chceš prežiť krásne a požehnané vianočné chvíle, urob to tak, ako keby to boli tvoje posledné sviatky. Daj do nich všetku svoju energiu, všetku lásku a pozornosť! Naplň radosťou svoju vieru, nie preto, aby bola prítlačivá, ale aby bola skutočná. A potom si len v tichu sadni pod stromček. Zopni ruky a poďakuj! Pane, v narodenom Spasiteľovi si mi dal dar. No zmenil si mi srdce, aby som mohol byť aj ja darom pre ľudí. Ďakujem Ti za Vianoce.

*Marián Bochnička
predsedajúci zborový farár*

Advent v našom zbere Vitie a háčkovanie

Už druhý rok sme sa v predvečer adventu zišli na starej fare za účelom výroby a zdobenia adventných vencov. Naše šikovné žienky využili svoje estetické cítenie a z rozmanitých prírodných a umelých ozdôb vytvorili krásne vence. Ak aj vy máte doma jeden z nich, veríme, že je zdrojom rovnako čarovnej vianočnej atmosféry, aká panovala pri ich tvorbe. Hriať pri srdci vás môže aj fakt, že ste tým podporili praktickú misiu našich priateľov manžielov Perašínovcov, ktorí sa počas zimných mesiacov starajú o ľudí bez domova varením výdatných polievok. Okrem toho sa od leta pripravujú nádherné háčkované vianočné gule, hviezdy, vločky a zvončeky, ktoré budú zdobiť naše vianočné stromčeky.

Modlitby a prosby

Aby sme advent zachytili naplno, musíme si nájsť miesto na stíšenie. Modlitba v tom má nezastupiteľnú úlohu, a preto sme v zbere organizovali už tradičné spoločné modlitby. Malé zamyslenia, modlitby, ticho v kostole a večerné chvály nám 3.12.2016 opäť ponúkli dobrú príležitosť zastaviť sa.

Adventný koncert

Adventný koncert u nás spolu s mestom Liptovský Mikuláš organizujeme už niekoľko rokov. Tentokrát sme sa však rozhodli priniesť širokej verejnosti nielen kvalitný kultúrny zážitok, ale aj teplo evanjelia – tej skvelej správy pre nás všetkých. Bolo nám ctou hostiť spevácky zbor dirigentov CON MOTO SLOVAKIA, ktorý v kostole v nedeľu 11.12.2016 vytvoril skutočne špeciálnu atmosféru. Prišli ako včielky z celého Slovenska a tiež z Opavy, Užhorodu a Talianska, aby nám priniesli nošu sladkého spevu. Piesne ako *Ó príď, ó príď Emanuel*, *Ešet chajil* alebo *I am gonna sing* skutočne menili kostol na „úľ“, kde sa Pán Boh mohol dotýkať ľudských srdiec. Piesne boli k tomu prerývané prorockými o Kristovom príchode a tiež jedným príbehom s betlehemským pozadím. Pozdravil nás aj pán primátor Ing. Ján Blcháč, PhD. a ofera (451,30 eur) z koncertu išla opäť na podporu služby pre tých, ktorí to v zime najviac potrebujú, pre službu bezdomovcom.

Foto a text // RV

PRICHÁDZA KRÁĽ SLÁVY

Advent je čas prípravy na príchod Ježiša Krista. Na Vianoce sa radujeme z Jeho príchodu. Táto radosť nemá vyprchať po niekoľkých dňoch. Prísť do spoločenstva zboru znamená vzájomne sa zdieľať v tejto radosťi. Každý rok nám zaznieva táto zvesť. Dotýka sa nás? Mení nás? Čo nové nám prináša každý rok?

Kto vlastne vstúpil do tohto sveta a prišiel medzi nás? Pri čítaní prorociev o príchode Mesiáša počujeme, že prišiel „Syn – Imanuel“ (Iz 7,14), „Dieťa – Predivný Radca, Mocný Boh, Otec večnosti, Knieža pokoja“ (Iz 9,5), „vládca v Izraeli“ (Mich 5,1), „Vykupiteľ“ (Iz 41,14). Keď hľadíme do betlehenských jasiel, dozvedáme sa, že narodil sa – „syn Márie, nemluvniatko, dieťaťko, Spasiteľ, Kristus Pán“ (L 2,7-17), „syn Ježiš – Emanuel“, na svedectvo, že „Boh je s nami“. (Mt 1,23).

Žalmista Dávid už vo svojej dobe (1000-961 pr. Kr.) „spieval“ pri slávnostnom vstupe (Ž 24) do chrámu a pýtal sa: Kto smie vstúpiť na vrch Hospodinov? A kto sa postaví na Jeho svätom mieste? Iste, ľud. Podľa obsahu 24. žalmu starozmluvnou liturgiou ohlasujú kňazi prichádzajúcim pútnikom podmienky vstupu na sväté miesto, do Božej blízkosti. Vstúpiť smie človek nevinných rúk, teda ten, kto žije bezúhonne, a človek čistého srdca, teda ten, koho myšlienky a konanie je čisté. Svedectvom toho je, že dušu si neobracia k márnosti a krivo neprisahá. Takí dostanú požehnanie od Hospodina, spravodlivú odmenu od Boha svojej spásy.

Advent a Vianoce sú obdobím na to, aby sme prišli do Božej blízkosti. Predsa sme pokolením tých, čo sa na Neho dopytujú, čo Ho hľadajú. Nie všetci tak zmyšľajú. Nie všetci sa na Neho pýtajú a hľadajú. Mnohí nechcú o ňom počuť, aj keď majú možnosť. No my sme Ho poznali a v Neho uverili. A to nás obohacuje a prináša trvalú radosť.

Všetko je pripravené na stretnutie Hospodina s ľudom. Izrael to prevádzal formou, že vnášal do chrámu truhlu zmluvy. Účastníci si predstavovali na nej neviditeľne tróniaceho Hospodina mocností (Iz 6,1). Brány sa majú otvoriť, večné vráta majú pozdvihnúť svojej hlavy viac, ako je to bežné. Veľkosť chrámových brán zodpovedá ľudským možnostiam. Neodráža veľkosť Boha. No teraz večné vráta majú pozdvihnúť svoje hlavy – ako keby sa mala pozdvihnúť celá strecha chrámu, symbol nebies, aby mohol vojsť – Kto? Kráľ slávy! Hospodin silný a mocný! On je Kráľ slávy!

To všetko je vyjadrením viery, že Hospodin je udatný hrdina. Sion si zvolil za miesto svojho pozemského prebývania (každý chrám je toho symbolom), chráni svoj ľud, dáva mu víťaziť v boji, v zápasoch proti nepriateľom.

Vítať Kráľa slávy znamená oslavovať Boha Stvoriteľa, Boha spásy, ktorý udeľuje požehnanie a spravodlivosť svojmu ľudu. Neprepočujeme – je to Kráľ plný slávy, moci, veleby. Táto sláva sa naplno prejaví na Ježišovi Kristovi, ako to napísal evanjelista Ján – „A to Slovo sa stalo telom, prebývalo medzi nami, a my sme hľadeli na Jeho slávu ako na slávu jednorodného od Otca, bolo plné milosti a pravdy.“ (J 1,14)

Kde je teda Boh? Na svojom svätom vrchu, na Sione, alebo chce vstúpiť do chrámu? V Ježišovi Kristovi zostúpil z nebeského Sionu na našu zem, vyšiel z chrámu do našej reality plnej hriechu. Náš hriech vzal na seba. Ani Jeho kríž nebol na svätom mieste, ale za svätým mestom, za Jeruzalemom, aby sme potom mohli spolu s Ním sa postaviť na sväté miesto. Autor Listu Židom to vyjadrí slovami: „Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti, aby sme prijali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas.“ (Žid 4,16)

My, unavení a zaprášení pútnici, smieme sa s Ním stretnúť pri betlehenských jasiach, v komôrke svojho srdca, v modlitbe, pri stole Jeho milosti – a raz pred Jeho trónom, v Jeho sláve.

V istote viery, že prichádza Kráľ slávy, poznávame v ňom nášho Záchrancu a Spasiteľa Ježiša Krista. Dávny Dávidov chválospev je prorockou zvesťou o Ježišovom príchode do nášho sveta, o Jeho vstupe do nášho života. A z toho sa radujeme nevýslovnou radosťou.

Preto s radosťou spievame – „Vzácný čas k nám prišiel, v ktorom Kristus zišiel z nebeského trónu na zem biednu dolu...“ (ES 30,1); alebo – Kristus Kráľ náš tichý, v pokore prichádza...“ (ES 44,1). A keďže – Čas radosťi, veselosti nastal požehnaný... preto plesajme, spolu sa radujme. Spasiteľu, nebies Kráľu, Pane náš Ježiši, Poklad náš najdrahší, Kriste náš, skloň sa k nám ako Pán...“ (ES 41,1-3), ako Kráľ slávy!

Text // Vladimír Ferenčík
Foto // gabrielsreport.com

ČO VOJNA ZNIČILA, LÁSKA POSTAVILA

Týmto mottom sa začína každý zbierací hárok, kde sú zapísané milodary na úplnú rekonštrukciu vojnou zničenej vrbickej modlitebnice. Ďalej je tam aj pozoruhodná veta: „My, evanjelici sme odkázaní len na seba. Nemáme majetky, ale máme majetok živý – duše našich cirkevníkov, ktoré v obetivosti vedia aj divy tvoriť...“ Vrbičania divy veru tvorili...

Vrbica sa písomne spomína už v druhej polovici 13. storočia. Podľa krupinského práva získala v roku 1412 aj mestské výsady. Trvalo nenadobudla mestský charakter. Od roku 1923 je súčasťou Liptovského Mikuláša. Osudy Vrbičanov sú spojené s vrbickou vežou s prístavbou, ktorú nazývali „Zbierka“. Počas svojej existencie Zbierka prešla rôznymi rekonštrukčnými i funkčnými zmenami.

Zaujímavé záznamy pochádzajú z vežovej gule*. Sú napísané na psej koži. Rukopis je od Michala Miloslava Hodžu a informuje nás:

„Sobě a svým potomkům vystavila Obec Vrbica. Podáno na faře ewan-gelické Vrbicko-Swato-Mikulášské dne 5. září 1840“.

Druhý záznam je na kamennej tabuli, ktorá je vmurovaná v bočnej miestnosti veže do steny. Informuje nás:

„Wystawila obec Vrbická. Niebude li Hospodin ostrzjhati města nadarmo bdie strážny. Žalm 127. Základ položen roku 1839 a dostawěn roku 1841 za rychtařstvji Michal Maleka a za Notářswj Jana Miko“.

Zo začiatku bola dominantou veža. Nad krížom bol polmesiac a hviezda. Najdôležitejšie boli vežové hodiny, ktoré sa museli denne naťahovať. Vo veži boli tri zvony – veľký z roku 1840, uliaty Adalbetom Litmanom, menší z roku 1828, uliaty Annamom Christellym a najmenší z roku 1827, ktorý zabezpečila obec Vrbica.

Zbierka nebola najprv ani modlitebnicou, ani kostolom. Schádzali sa tu občania na svoje obecné porady. Tu zbierali obecné i cirkevné dane (porcie). Tu sa vykonával zôšyp pre kňazov, učiteľov a pastierov stáda. Bolo tu viac miestností. Menšia miestnosť bola obecnou kanceláriou. Až neskoršie sa kancelária presťahovala do obecného domu na Sihoť. Potom v tejto miestnosti za istý čas lekári pitvali ľudí, ktorí zomreli za podivných okolností. Vo veži od hlavného vchodu vpravo bola miestnosť s malým zamrežovaným oknom, volali ju „áreštom“ alebo „šupárňou“. Prebývali tu najmä v noci opilci, výtržníci a zlodeji menších vecí. Bolo to miesto hanby. V miestnostiach na poschodí veže a na chodbách boli umiestnené truhly s odevmi, výbavy pre mladuchy. Mohli si ich tu umiestniť Vrbičania za ustálený obecný poplatok. V jednej miestnosti bývali noční strážnici (vachtári, vartári). Jedným z nich bol aj starý otec Martina Rázusa.

V roku 1877 sa guľa na veži nebezpečne naklonila. Za pôsobenia farára Bedricha Baltíka bola vykonaná prvá väčšia oprava. Vežu obnovili traja talianski murári za 150 zl.r. Na veži ostal len kríž, zväčšili zasadáciu miestnosť. Od tejto opravy Zbierka začala slúžiť ako dom smútku. Pred I. svetovou vojnou, za účinkovania Dr. Jura Janošku, bola vykonaná podomová zbierka a Vrbičania si do svojej Zbierky zadovážili oltár. Dňa 13. júla 1883 pri veľkom požiari obec Vrbica i Zbierka vyhoreli. Ohňu odolala len veža. Vrbičania Zbierku opravili. Pri 20. výročí pamiatky požiariu bol zakúpený najväčší zvon (rok 1903), ktorý sa zachoval aj pri rekvirácii zvonov počas I. svetovej vojny. Zvon

má vygravírovanú postavu Dr. Martina Luthera a nápis znie: „Hrad přepevný jest Pán Buh náš.“

Po prvej vojne, počas vykonávania kurátorskej práce Jána Chrapčiaka, sa Zbierka začala meniť na bohoslužobné miesto – modlitebňu. Oltár zhotovili Jozef Kresák, Ján Dzurek a Ján Kello. Oltárny obraz namaľoval Ing. Juraj Martinka – Ukrižovanie Spasiteľa. V roku 1923 boli zakúpené dva nové zvony. Nápis oznamujú:

„Namiesto zvonov vo svetovej vojne odňatých k sláve Trojediného Boha, v 40-ročnú pamiatku veľkého ohňa roku 1923 nadobudla a posvätila evanjelická a.v. matkocirkev Vrbica“.

Rozstrieľaná modlitebňa (Zbierka) po II. svetovej vojne

Drahí domáci viary!

„Čo vojna zničila - láska postavila!“ - Aby sa splnilo toto heslo za zachránenie viacerých srdc, obraciam sa na Vás a úprimou prosbou o milodar na znovuvzstavbu vojnou zničenej našej vrbickej modlitebnice.

Štedrosťou a horlivosťou nášho bratšovského dozoru, Dr. Pavla Šikuryho, máme na tento cieľ v banke uložené až Kčs 250.000,-, ktoré pentose stámi sa našimi až vtedy, keď Vrbičania - sami medzi sebou - dobrovoľne poskytneme nových Kčs 250.000,-. - Tým primerané nájdú byť teda aj naše cesty!

My evanjelici sme odkázaní len na seba. Nemáme majetky, ale máme majetok živý - duše našich cirkevníkov, ktoré v obetivosti vedia aj divy tvoriť. - Veríme, že teraz, keď ide o zachovanie dedičstva otcov pre česť a slávu Božiu, ochotne a vôľne obetujete, aby sme do budúcej stavy mohli modlitebnicu posvätiť, v nej sa sľúkať s Pánom a Spasiteľom našim a hľadať Jeho pravdu a z nej vypravdať našich bratov kosmilych na poslednej ceste.

Modlitebňa naša nech sa stane pre naše duše strážou přepevnou, v ktorej prebývať budú Hospodin a my s Ním.

„Ochotného dárca miluje Boh!“

9.II.1947. Spoločné predstavenstvo

Anna Rázusová, Jozef Kresák

№	Meno dárca	Suma	№	Meno dárca	Suma
1	Milada Rázusová	300,-	11	Anna Rázusová	60,-
2	Anna Rázusová	200,-	12	Blahoslav Pavol	200,-
3	Michal Rázus	300,-	13	Emil Hol	400,-
4	Michal Rázus	200,-	14	Martin Rázus ml.	
5	Adam Rázus-Šikura	1500,-	15	va praveho	500,-
6	Ján Rázus	50,-	16	Ján Rázus st.	500,-
7	Anna Rázusová	500,-	17	Ján Rázus	500,-
8	J. Rázus	50,-	18	J. Rázus	200,-
9	ad. Anna Rázusová	50,-	19	J. Rázus	500,-
10	Ján Rázus	50,-	20	M. Rázus	20,-
11	Ján Rázus	50,-	21	ad. Anna Rázusová	200,-
12	Michal Rázus	50,-	22	J. Rázus	500,-
13	Ján Rázus	100,-	23	Anna Rázusová	40,-
14	Ján Rázus	300,-	24	Anna Rázusová	50,-
15	Anna Rázusová	500,-	25	Ján Rázus	500,-
16	Národná správa	2000,-	26	Michal Rázus st.	50,-
17	Anna Rázusová	200,-	27	Ján Rázus	500,-

Národná správa
Liptovský Sv. Mikuláš

Zbierka na rozstrieľanú modlitebňu

V Zbierke, čiže vo vrbickej modlitebni, sa okrem pohrebov odbavovali nešporné a večerné služby Božie, služby pre deti, biblické hodiny a 13. júla služby Božie na pamiatku veľkého ohňa. V čase II. svetovej vojny vrbická modlitebňa zažila kruté časy. Keďže veža vyčnievala nad ostatné okolité budovy, Nemci si z nej urobili pozorovateľňu, ba čo viac, premenili ju na vojnovú pevnosť. Priame delostrelecké zásahy vykonali svoje a modlitebňa ostala ako ruina so zničenou vežou. Najväčší zvon je dodnes prestrelený, práve cez hlavu Dr. Martina Luthera.

Zborové presbyterstvo v roku 1946 rozhodlo o úplnej prestavbe zničenej modlitebne. Poverilo stavebný výbor (predseda Ján Kapsiar), aby podal návrh prebudovať modlitebňu na chrám Boží. Vrbičania si k tejto ťažkej práci prizvali naozaj vzácných odborníkov. Projekt na prestavbu vypracoval známy slovenský architekt Michal Milan Harminc. Ku pomoci mu zabezpečili akademického maliara Janka Alexyho, pomáhal aj staviteľ Štefanec. Vrbičania, ale aj cirkevníci z filii, z milodarov zabezpečili finančné prostriedky na stavbu kostola, hoci sa plánovaná suma peňazí zdvojnásobila. Od 3. júna 1951 mali Vrbičania vlastný kostol, ktorého posviacku vykonal generálny biskup Dr. Vladimír Čobrda.

Vrbický kostol je barokovo-klasicistická stavba. Sieňový priestor je s vyčleneným zakončením, hlavné priečelie s barokovou vežou vstavanou do vykrojeného štítu s vysunutým otvoreným stĺpovým vchodom, nad ním trojuholníkový štít. Kazateľnica je nad oltárom. Krstiteľnica je z bieleho mramoru. Organ pochádza z firmy Otakara Važanského z Nitry (1959). Dnes už pôvodná Vrbica neexistuje. Vrbický kostol aj napriek pohnutej histórii stojí ako hrad prepevný, v ktorom prebýva Hospodin a my s Ním. Vypovedá o vzácnnej obetavosti a horlivosti cirkevníkov, ktorí vedia divy tvoriť, len aby zachovali dedičstvo otcov česť a slávu Božiu.

*Text // Mgr. Daniela Fiačanová
cirkevná archivárka*

Foto // archív ECAV LM

**Vežová guľa tvorí súčasť veže. Je základňou pre križ, ktorý sa z nej týči do výšky. Do dutiny tejto gule sa vložila spomenutá kvalitná psia koža vyrobená tak, že bolo možné na ňu písať a následne ju zložiť.*

... A ZVEĽAĎUJE ĎALEJ

Od poslednej rekonštrukcie sa do tohto roku na kostole zrenovovalo takmer všetko. Všetko až na fasádu. Tá miestami najmä na veži začala opadávať a negatívne na celkový stav vplývali aj tu usídlené holuby. Kostol začal pripomínať povojnové časy a tak po dôležitých rekonštrukciách ďalších našich budov prišiel rad aj na Zbierku. Po ukončení dvojmesačných prác, vrátane finálneho upratovania, prišlo v podvečer druhej októbrovej nedele (9.10.2016) radostné očakávanie znovuoživenia kostola vo Vrbici.

O 18:00 hod. sa začali slávnostné služby Božie. Liturgiu slúžili bratia farári Marián Bochnička, Vladimír Ferenčík a sestra farárka Lydka Kordošová. Pozvanie na prvé služby Božie do obnoveného kostola prijal aj brat farár Ján Šípka z cirk. zboru Smrečany. Slávnostnou kazateľkou bola sestra seniorka Katarína Hudáková z Liptovského Ondreja. Mesto Liptovský Mikuláš zastupoval primátor Ing. Ján Blcháč PhD. a taktiež viceprimátor Ing. Rudolf Urbanovič.

Hlboké slová kázne sestry seniorky vychádzali zo Žalmu 84:

„Aké sú milé Tvoje príbytky, ó Hospodine mocností!
Duša mi túži, priam prahne po sieňach Hospodinových;
srdce a telo mi plesá v ústrety Bohu živému.
Aj vtáča našlo si domov a lastovička hniezdo,
kde ukladá si mlad; oltáre Tvoje, Hospodine mocností,
Kráľ môj a Boh môj!“

Hovorené slovo bolo striedané krásnym spevom v podaní spevokolu Laeto Animo, čím bola slávnostná atmosféra ešte viac umocnená. Zazneli spevníkové piesne v českom a aj v latinskom jazyku a za tento skvelý umelecký výkon si členky spevokolu zaslúžili milú odmenu v podobe kvetov od nášho cirkevného zboru. Sladkou bodkou za slávnostnými službami Božimi boli koláčiky, ktorými sme sa mohli ponúknuť pri vychádzaní.

Foto a text // RV

Vľavo fotografia zrekonštruovaného kostola po druhej svetovej vojne, **v strede hore** kňazi vysväcujúci kostol po rekonštrukcii (sprava Ľudovít Šenšel (senior), Dr. Vladimír Čobrda, (gen. biskup), prisluhujúci farár), **v strede dole** znovuoživenie kostola tohto roku (sprava Mgr. Marián Bochnička (preds. zborový farár), Mgr. Katarína Hudáková (seniorka LOS), Mgr. Vladimír Ferenčík, zborový farár), **vpravo** obnovená Vrbica dnes

KEĎ DREVO ROZPRÁVA

Keď som videl v kancelárií brata farára obraz vyformovaný z kúskov dreva bol som nadšený. Pamätal som si túto techniku z domu starých rodičov, ale tentokrát to bolo niečo iné. Kontúry dýhy takmer počuteľne rozprávali časť Kristovho príbehu. Rovnako rozprávajú aj zo stien Vrbického kostolíka. S veľkou úctou a radosťou Vám preto dnes chceme predstaviť príbeh muža, ktorý za týmito dielami stojí. Predstavujeme Vám Janka Demenčíka a jeho milujúcu manželku tetu Ruženku Demenčíkovú, ako inak, z Demänovej.

Ujo Janko, je mi ctou zhovárať sa s vami. Všade okolo nás sú vaše diela, ale poďme sa pozrieť aká cesta k nim vlastne viedla. Bolo umenie s vami spojené od malička? V akej rodine ste vyrastali?

Vyrastal som v kresťanskej rodine ako jediný syn z piatich detí. Najmä naša mama nás viedla k zbožnosti. Boli sme pokrstení, confirmovaní, chodili sme do kostola a po každom obede sme doma spievali kresťanské piesne z Tranovského kancionála. Otec bol roľník, trávil veľa času na poli a pri poľnohospodárskych prácach. Viedol nás k pracovitosti, a keď sme boli starší, pomáhali sme na poli aj my. Už ako 7- či 8-ročný som rád odkresľoval obrázky a fotografie a po ukončení 8. ročníka som sa rozhodol navštevovať výtvarnú školu, hoci som nevedel akú. Otec s tým nesúhlasil, a tak som sa vyučil za vodoinštalatéra, no kresliť som neprestal. Práca v tomto odbore bola náročná a nepoužívanie ochranných pomôcok škodilo mojim očiam. Zlomovým momentom v mojom výtvarnom vzdelávaní bola oprava vodovodu v byte Dr. Martinčeka. Poškuľoval som po ateliéri Ester Šimerovej – Martinčekovej, ktorá zbadala môj záujem a pozvala ma do svojho ateliéru. Vo vzájomnom rozhovore som jej povedal, že veľmi rád kreslím, priniesol som jej ukázať niekoľko mojich kresbičiek a mal som veľkú radosť, lebo mi povedala: „Vás je tu škoda. Treba vám študovať na výtvarnej škole.“ Od nej som sa dozvedel, že v Bratislave existuje škola umeleckého priemyslu (ŠUP). Podal som si prihlášku, urobil prijímačky a bol som prijatý do 1. ročníka grafiky.

Na strednú školu ste išli do ďalekej Bratislavy. Ako si spomínate na časy na ŠUP-ke?

Tešil som sa, že môžem študovať môj vysnívaný odbor. Na to obdobie veľmi

rád spomínam, v štúdiu sa mi darilo. Stretol som mnoho múdrych profesorov, ktorí nás obetavo zasväcovali do tajov výtvarného umenia. Nadobudol som vedomosti a zručnosti, ktoré využívam celý život. V dielňach ma zaujali aj práce rezbárov a práve tam som prvýkrát videl techniku výroby intarzií. Po čase nastúpili

problémy s očami, ktoré boli poznačené prácou vodára – kúrenára. Slabo som videl na tabuľu, aj na model, čo predstavovalo vážnu prekážku v štúdiu, a tak som v treťom ročníku štúdium prerušil. Nastúpil som na základnú vojenskú službu do Martina, kde som okrem iného aj prispieval kresbami do amrádných časopisov, robil som výzdoby a písmomaliarske práce potrebné v mojom útvare. Po návrate do civilu som sa nemohol vrátiť do školy, napriek tomu som sa úmyslom pracovať vo výtvarnej oblasti nevzdal. Nastúpil som v Liptovskom Mikuláši do Zdroja ako dielenský aranžér, spolupracoval som s Alfonzom Gromom aj Miroslavom Ksandrom. Na pozvanie výtvarníčky Anky Košíkovej (Barancovej) som nastúpil na

propagačné oddelenie Osvetového strediska.

26 rokov ste potom pracovali v Okresnom osvetovom stredisku a popri zamestnaní tiež v organizačnej a výtvarnej komisi folklórneho festivalu vo Východnej. Ako vnímate službu verejnosti?

Na propagačnom oddelení som pracoval od začiatku ako samostatný výtvarník. Postupne som sa vypracoval na vedúceho oddelenia metodika – výtvarníka. Stal som sa členom organizačnej komisie Slávnosti piesní a tancov vo Východnej, zároveň členom výtvarnej komisie folklórneho festivalu vo Východnej pri Osvetovom ústave v BA. Nezištne som pomáhal, kde bolo treba, v rodnej obci som robil výzdoby, riešil scénické problémy v amatérskom divadle, s Ivanom Rumanským sme viedli aj pamätnú knihu v Demänovej.

Máte skúsenosti aj s vlastným podnikaním. Reklama je dravým a kreatívnym prostredím. Ako sa vám spájalo umenie s biznisom?

Musel som spájať svoje výtvarné cítenie s požiadavkami zákaníkov, čo nebolo vždy jednoduché. Táto práca sa javila ako sezónna, lebo podnikatelia riešili propagáciu až na jar, preto bol vtedy veľký nával práce. Ja som stále pracoval klasickými výtvarnými technikami na rozdiel od agentúr, ktoré využívali modernú techniku. Postretal som aj niekoľko zaujímavých ľudí, ktorých som prv nepoznal. Robil som reklamy, tabule, logá firiem, nápisy.

Prednedávnom ste evanjelickému zboru v LM darovali dve svoje veľké intarzie umiestnené vo vrbickom kostolíku – Ježišov krst a Zoslanie Ducha Svätého na učeníkov. Odkedy sa venujete téme viery?

Manželka bola zaangažovaná do tvorby hlavolamov pre časopis Dúha určený kresťanským deťom a mládeži. Tam som sa stal jej spoluautorom – výtvarníkom. Túto prácu sme pojali ako pomoc pri modernom vyučovaní náboženstva a práci na nedelňných besiedkách.

V priebehu dvoch rokov sme vytvorili veľké množstvo prác s náboženskou tematikou, ktoré som využíval na prevedenie do intarzií. A to bol už posledný krôčik k tomu, aby som si sadol za stôl, vybral drevené dyhy a začal vytvárať intarzové obrazy z Ježišového života, pôsobenie apoštola Pavla a tiež historické fakty z pohanského Ríma.

Čo pre vás znamená viera a spojenie viery s umením?

Viera je základ nášho bytia. Keby sme sa všetci pridržali Božích prikázanií, celý svet by bol omnoho lepší. Všetky druhy umenia majú svoje nezastupiteľné

miesto v našom živote, pomáhajú sa nám zorientovať aj v otázkach viery, vedia povedať to, čo obyčajným slovom vyjadriť nevieme. Biblia je kniha kníh a je na

umelcovi, aby vedel každý príbeh priblížiť zrozumiteľným spôsobom. Verím, že aj moje intarzie dokážu hovoriť – rozsievať to, čo som sa dozvedel z Biblie. Mojou túžbou je dať to ľuďom a touto formou šíriť kresťanstvo a evanjeliá.

Keď vidíme tieto diela, tak ten proces je náročný. Musíte si vybrať tie správne dreveniny. Ako dlho vám trvá spracovanie obrazu od myšlienky až po fyzickú realizáciu?

Je to rôzne a závisí to od námetu, ktorý sa musí spracovať farebne a kompozične. Výrazové prostriedky volím správnym

výberom dyhy, ktorá má požadovanú štruktúru a farebnosť. Dyhy sú veľmi vzácne dreveniny, mnohé mám zadovážené až zo zahraničia. Vyrezanie dyh trvá aj 3-4 dni, ďalší deň venujem obrusovaniu a lakovaniu. Finálny obraz vznikne priemerne za týždeň.

Vaši synovia sú úspešní, šťastní mladí ľudia. Aký je recept na výchovu detí?

Áno, darí sa im dobre, lebo si v práci uskutočňujú svoje (aj detské) sny. Ja som mal málo času pre ne, a tak výchova bola v manželkiných rukách. Riadila sa heslom „Dôveruj, ale preveruj!“, čím si s deťmi vybudovala otvorený a dôverný vzťah a oni sa potom nebáli priznať aj k tomu, čo sa im „podarilo“ urobiť zle.

Spolu s manželkou tvoríte nerozlučný tandem. Je vašou pravou rukou. Ako sa vám spolu kráča životom?

Životom spolu kráčame už 43 rokov. Moja žienka je vzácna, je mi oporou v zdraví aj v chorobe. Je obetavá a stmeluje rodinu. Naša spolupráca je aspoň taká dobrá, ako vo väčšine kresťanských rodín. Spolu prenášame radosť i starosti, ktoré život prináša.

Aká je vaša vízia na najbližšie roky?

Pokračovať v spracovávaní Starej a Novej zmluvy a ak mi Pán Boh dovolí, rád by som ešte výtvarne spracoval život Dr. Martina Luthera. Prvý portrét s názvom TU STOJÍM, INAK NEMÔŽEM som už zrealizoval.

Aké je vaše životné motto?

Presne také, aké má náš veľký M. R. Štefánik: „VERIŤ, MILOVAŤ, PRACOVAŤ.“

*Zhovárал sa // Ján Blcháč ml.
Spracovala // Veronika Motýľová
Foto // Eva Žiaranová*

Intarzia je technika tvorby obrazu, ktorá využíva rôzne tvary, veľkosti a druhy dreva upravené tak, aby spoločne vytvorili mozaikový obraz s ilúziou hĺbky.

Obraz je poskladaný v skutočnosti zo samostatných kúskov, ktoré nakoniec do seba zapadnú ako skladačka.

Pri jednoduchej intarzii sa skladajú kúsky dreva do rôznych vzorov a obrazov.

Drevo sa môže tiež skladať s inými materiálmi ako napríklad s kameňom, mosadzou, cínom, toto sa nazýva kombinovanou intarziou alebo marketériou.

Zdroj // www.intarzie.sk

Dnes je pomerne komplikované dostať sa k **DOBRÝM DYHAM**. Ak viete o kúskoch rôznych dyh, ktoré už nie sú potrebné, určite by ste nimi potešili uja Janka. Pomohli by ste mu tak pokračovať v jeho službe ďalej.

ZA POSLEDNÝ ČAS SA UDIALO

Detská besiedka a biblický tábor

S novým školským rokom 2016/17 sa brány detskej besiedky opäť otvorili. Teší nás záujem viesť deti k Pánu Bohu aj skrze službu nových pracovníkov. Túžime po väčšom kolektíve detí. To všetko a oveľa viac je predmetom našich modlitieb.

V dňoch 1.-5. 7. 2016 sme pre deti nášho cirkevného zboru pripravili biblický tábor v Párnici. Téma bola: „Nauč nás modliť sa“. Hovorili sme o radoosti z modlitby, navštívili sme Oravský hrad, nechýbalo množstvo hier a čas s Pánom Bohom. Na pamiatku sme si odniesli vlastnoručne dekorované tričky a verím, že aj plno zážitkov.

-LK-

Výlet rodín

V dňoch 14.-16. 10. 2016 sa Beskydská oáza v Písku u Jablunkova stala skutočnou „OÁZOU“ pre 5 rodín z nášho cirkevného zboru. Cieľom rodinnej víkendovky bola túžba lepšie sa spoznať, oddýchnuť si od povinností doma i v práci, duchovne sa povzbudiť, zdieľať svoje radosti i starosti, modliť sa. Témou „7 rád pre šťastné manželstvo“ sme vytvorili bohatú diskusiu, navštívili sme Múzeum Juraja Tranovského v Třanoviciach. Púšťanie šarkanov, prechádzka po okolí, skvelé pohostenie v zariadení Sliezskej ev. cirkvi vytvorilo príjemnú atmosféru. Nedelňý čas sme strávili na bohoslužbách, kde sme spolu vytvorili jedinečné spoločenstvo pri VP a odniesli sme si veľa krásnych zážitkov a Božieho požehnania.

-LK-

JKgames: Pripoj sa!

JK Games začali tento rok písať druhú dekádu svojej histórie. Športové ráno 11. ročníka bolo síce sprevádzané nepriaznivým jesenným počasím, ale aj napriek tomu úsmev z našich tvári dážd' nezmyl a súťaživá nálada naplno vypukla po otváracom programe. V telocvičniach EGJT, GMMH a Strednej zdravotníckej školy sa vo vzájomných zápasoch stretlo vyše 200 účastníkov z viacerých cirk. zborov. Nechýbalo občerstvenie a ocenenia pre víťazné tímy. Prajeme si, aby JK Games v ďalších rokoch nestrácali na význame a s Božím požehnaním nás spájali v športe.

-VM-

CITHARA SANCTORUM

Cithara sanctorum, známa tiež pod názvom Tranovského kancionál alebo Tranoscusius, oslavovala tento rok 380. výročie svojho prvého vydania, ktoré sme si pripomenuli 4. septembra slávnostnými službami Božími v hlavom kostole v LM. Svojou prítomnosťou nás poctil generálny biskup doc. PhDr. Miloš Klátik PhD., ktorý bol slávnostným kazateľom.

Program služieb Božích bol obohatený o hovorené slovo prinášajúce pohľad na vznik a vývoj Cithary sanctorum, obsahujúcej 412 duchovných piesní, z ktorých mnohé zložil samotný Juraj Tranovský, autor prvého evanjelického spevníka. Svojou piesňou vyznačujúcou sa vnútornou silou a istotou formoval živý chrám Boha – cirkev kresťanskú. Duchovný obsah a jeho diela viedol nielen našich starých a prastarých rodičov a predchádzajúce generácie po celé stáročia, ale celá naša evanjelická cirkev sa formovala aj na tejto knihe. Slávnostné služby Božie hudobne obohatil zvučnými melódiami spevokol Laeto animo a v záverečnom programe vystúpili naši priatelia zo Švédska, kňazi a cirkevníci tamojšieho miestneho zboru. Záverom služieb Božích zaznela hymna evanjelickej cirkvi - pieseň Hrad prepevný (v pôvodnej úprave) v sprievode organu a trúbky.

Výročiu Cithary sanctorum bolo venované aj popoludnie, keď sme sa opäť stretli v hlavnom kostole. Na úvod bol premietaný krátky film o Jurajovi Tranovskom a jeho diele „Pamätujte na své vůdce“ z dielne štúdia Recording, po ktorom nasledovalo pásmo hovoreného slova v dramatickej úprave Liptovského múzea v Ružomberku a pásmo hudby a spevu v podaní orchestra Art collegium Nicolaus pri mestskej ZUŠ a mikulášskeho speváckeho zboru Tatran. Počas celého dňa boli pre verejnosť otvorené aj všetky expozície Liptovskej galérie P.M.Bohúňa a tiež Tatrín pod správou Múzea Janka Kráľa. V Tatríne bola nainštalovaná výstava práve o Cithare sanctorum a kto ju ešte nestihol, môže ju vzhliadnuť až do novembra tohto roku. 380. výročie Cithary sanctorum si tak náš zbor v spolupráci s mestom, Liptovským múzeom v Ružomberku, Múzeom Janka Kráľa, Maticou slovenskou a ďalšími partnermi uctil bohato a dôstojne.

-RV-

Sláva šľachetným

V dňoch 23. – 25. 9. 2016 sa v Liptovskom Mikuláši uskutočnilo podujatie Sláva šľachetným. Autori príspevkov na konferencii sa sústredili na osobnosti z povstania 1848/49 (napr. Janko Francisci, Janko Kráľ, Ctiboh Zoch, Jur Langsfeld), na vojenských duchovných – poľných kurátov (napr. Baltazár Ružiak, Ján Bolvanský) vysielaných bez zbrane, s kufríkom bohoslužobného náčinia, krížom a Bibliou k jednotkám vojakov v posádkových mestách, ba aj na frontoch. V Dome kultúry

uviedli členovia Matickej divadelnej scény tretie dejstvo divadelnej hry Jozefa Podhradského „Holuby a Šulek“. Vo večernom programe v kostole sme sa zamysleli nad príčinami a dôsledkami vojnových katastrof v programe Apokalypsa a znovuzrodenie. Vystúpili v ňom umelci, recitátor Juraj Sarvaš a organový virtuóz Martin Bako. Završením podujatia boli spomienkové služby Božie. Slávnostným kazateľom bol generálny duchovný Ekumenickej pastoračnej služby Ozbrojených síl SR Marián Bodolló.

-VF-

Zborový výlet – Uhrovec, Timoradza, Podlužany

Na začiatku októbra, keď jeseň krásne zafarbila listy, prišiel čas na zborový výlet. Hneď na úvod prišlo prekvapenie: autobus bol úplne plný! V Ilanove nasadla posledná partia a po modlitbe sme mohli vyraziť. Prvá zastávka: Uhrovec. V obci nás privítal brat farár Martin Šípka, previedol nás kostolom a históriou zboru. Po ozaj skvelom občerstvení prišiel hlavný bod programu. Návšteva rodného domu Ľudovíta Štúra a Alexandra Dubčeka. V peknej expozícii a s erudovaným výkladom lektorky sme pobudli oveľa dlhšie, ako sme mali. Potom cez Podlužany sme prešli do Timoradze. Trochu sa mi zachvelo srdiečko. Ako 24-ročný chalan som po tej ceste kráčal ako začínajúci kaplán. S batôžkom cez plece som postál pri kríži a opýtal sa: „Pane, čo ma čaká?“ A potom už kostolík, pred ktorým čakali trochu starší,

ako som si ich pamätal. Padli objatia aj trochu slz.

Z Podlužian rovno do Timoradze. Majú tam nádherný kostolík, postavený presne v tom istom období, ako kostol v Ilanove. Počúvali sme o histórii, prešli jeho zákutiami. Nakoniec sme boli pozvaní na občerstvenie – čo skôr vyzeralo ako malá svadba. V ďalších stretnutiach s milými a obetavými ľuďmi sme opäť strávili viac času, ako sme plánovali. Rozlúčili sme sa, zakývali podlužanskej fare, kde sme ako mladá rodina začínali. Ešte raz sme sa vrátili do Uhrovca a vyšli na Jankov vršok. Je tam pamätník, niečo ako u nás na Háji, len o dosť väčší. Nádherný výhľad na Uhrovskú dolinu. Pár spoločných fotiek a samozrejme pieseň a modlitba.

Nasledovala cesta domov, počas ktorej sme spievali kresťanské aj ľudové piesne. Naše dievčatá rozospievali dokonca aj pána šoféra. Nakoniec sme sa o ňom dozvedeli, že kantoruje v Liptovskej Sielnici. Rozlúčili sme sa v hlbokej noci plní krásnych dojmov.

-MB-

Sestry z Ilanova, ktoré sa zúčastnili v septembri zborového výletu, chcú organizátorom veľmi pekne poďakovať za krásne chvíle, ktoré spolu s ostatnými smeli prežiť. Sú veľmi vďačné za zážitok v Uhrovci ako i za nádherné chvíle prežité na Jankovom vršku s nádherným výhľadom, ktorý sa líši od našich hôr a kopcov v jeseni nádhernou farebnosťou.

Deň zborovej diakonie

Nedeľa 13.11.2016 sa niesla v duchu zborovej diakonie a praktickej pomoci nevládnym. Začali sme spoločne službami Božími, po ktorých sme položili kytice na hroby diakonís a nebohých bratov farárov, ktorí sa zaslúžili o rozvoj diakonie v našom zbere. Poobede sme sa zišli na prednáške o chirurgických ochoreniach ľudí v staršom veku. Prednášajúcim bol MUDr. Jozef Kršák. –RV-

Spomienka na obeť ciest

Tretia novembrová nedeľa je od roku 2005 Svetovým dňom pamiatky obetí dopravných nehôd. 20. novembra 2016 sa preto u nás v súčinnosti so štátnymi orgánmi Slovenskej republiky, predovšetkým ministerstvom vnútra, konali spomienkové služby Božie. Slávnostným programom nás sprevádzal spolu s b.f. Mariánom Bochničkom duchovný Úradu ekumenickej pastoračnej služby MV SR mjr. Mgr. **Ján Paciga**, PhD. Medzi nami boli prítomné zložky štátnej správy a samosprávy, Policajného a Hasičského zboru, zdravotných záchranárov, Horskej záchranej služby, duchovných z Úradu ekumenickej pastoračnej služby

Ministerstva vnútra SR a tiež množstvo príbuzných a priateľov zosnulých.

Slávnostným kazateľom bol pplk. Mgr. **Milan Petruľa**, ktorý nám kázňou odovzdal významný odkaz – dodržiavaním Božích i dopravných zákonov predídeme nielen tragickým haváriám, ale aj tým osobným úskaliam a nehodám, ktoré navonok nemusia byť vidieť.

Počas bohoslužieb boli udelené aj viaceré ocenenia. S vďakou za vytváranie podmienok pre službu, vzájomné vzťahy a ľudský prístup boli pamätnou plaketou ocenení predstavitelia štátnej správy, záchranných zložiek a tak isto aj hudobné teleso Hudba Ministerstva vnútra SR, ktoré krásnymi a dôstojnými skladbami sprevádzalo slávnostné služby Božie.

Za príkladné plnenie úloh v policajnom zbore a pri príležitosti 10. výročia založenia Úradu ekumenickej pastoračnej služby bol medailou vyznamenaný aj pplk. Mgr. Milan Petruľa. –RV-

Spolu k slobode

Vo štvrtok 17. novembra 2016 sa o 15:30 hod. v hlavnom evanjelickom kostole v Liptovskom Mikuláši uskutočnili ekumenické služby Božie pri príležitosti sviatku Dňa boja za slobodu a demokraciu.

Evanjelium a slová kázne sme si vypočuli od katolíckeho kňaza Jozefa Tomagu z farnosti Okoličné, príhovor s osobným svedectvom o priamej účasti na demonštráciách 17. novembra 1989 a hrozivej väzbe nám prerozprával kazateľ Bratskej jednoty baptistov v Liptovskom Mikuláši Michal Jílek. Marián Bochnička, predsedajúci farár evanjelického cirkevného zboru, nám priblížil šokujúcu a mrazivú výpoveď severokórejského chlapca narodeného a vyrastajúceho v pracovnom tábore, kde bol svedkom nekalého počínania s ľudskými životmi, no neplakal, lebo „plakať ich nenaučili“. Preto sa teraz spoločne tešme a modlime s vďačnosťou k Pánu Bohu za dar slobody a mieru, prosme o mier v iných kútoch sveta a učme sa z vlastnej histórie.

Ekumenické služby Božie sa konali aj za účasti primátora mesta Liptovský Mikuláš Ing. Jána Blcháča, PhD. a ďalších členov mestského zastupiteľstva v Liptovskom Mikuláši. Sprievod bohoslužieb tvorili piesne z evanjelického aj katolíckeho spevníka a v samotnom závere zaznela štátna hymna Slovenskej republiky. –RV-

Máme nové parkovisko

Od augusta do októbra tohto roku sme sa v našom CZ pustili do dlho pripravovanej rekonštrukcie časti kanalizácie a spevnených povrchov v našom areáli na Janoškovej ulici (Pastoračné stredisko mládeže resp. areál Betánie). Rekonštrukcia už bola skutočne nevyhnutná. Asfaltový povrch bol na mnohých miestach poškodený, až prepadnutý a dobre na tom neboli ani kanalizačné šachty. Pohyb v areáli začínal predstavovať pre chodcov i motoristov neprimerané riziko. V rámci rekonštrukcie sa prebudovali kanalizačné šachty, urobili sa ďalšie potrebné opravy na kanalizácii, odstránil sa krycí asfalt, ktorý sa nahradil hrubou vrstvou betónu a následne zámkovou dlažbou. Opravili sa tiež nefunkčné bleskozvody na budovách. Opravy realizované v takomto rozsahu boli pre cirkevný zbor, samozrejme, aj veľkou finančnou záťažou, no sme presvedčení, že táto investícia bola potrebná a cirkevnému zboru sa vráti. Skvalitní a zatriaktívni priestor, ktorý využívajú naši nájomcovia, ale aj cirkevný zbor na stretnutia mládeže, dorastu a ďalšie zborové aktivity.

Matúš Stáňa, riaditeľ farského úradu

PRED NAMI

PRVÁ ZBOROVÁ KONFERENCIA

Milí bratia, milé sestry,
je nám veľkou ctou predstaviť vám myšlienku našej prvej zborovej konferencie, ktorá sa uskutoční **10.-12. marca 2017** v našom cirkevnom zbore. Miesta, kde budeme spolu premýšľať, spolu vyhodnocovať, spolu sa inšpirovať a spolu predstupovať pred Pána Boha so všetkým, čo nám dáva. Veríme, že to nie je len náš, ale najmä Boží sen pre náš zbor a pre nás všetkých osobne. Poďme sa preto pozrieť, čo všetko je za tým.

Pri pohľade späť musíme s vdáčnosťou konštatovať, že náš zbor za posledné roky rastie. Možno nie vždy do počtu ľudí, ale určite do blízkosti spoločenstva a do diania. V zbore aktívne slúžia naši mladí ľudia, stredná generácia sa upevňuje a staršia generácia u nás má tiež svoje miesto. Veríme však, že toto ešte nie je náš finálny stav. Určite nám Pán Boh chce ukázať viac.

Cieľom tejto konferencie je v prvom rade zjednotenie. Máme veľa ľudí, ale rovnako máme aj veľa frontov – osobných aj služobných. Veľmi ľahko sa tak stáva, že ostávame izolovaní a nevidíme väčší obraz toho, čo sa vlastne deje. Tiež nám unikajú dobré správy z ostatných končín, ktoré by do našich životov vniesli nádej a zmysel. Prvá časť konferencie bude teda zdieľacia. Nebojte sa, nebudete musieť všetci hovoriť, ako sa máte, na to bude čas pri dobrej káve, ale rozoberieme fungovanie zborového života na drobné. Potom to všetko pozbierame a necháme sa inšpirovať. Pracujeme na pozvaní hosťa, ktorý by mal dobrú, hutnú a zaujímavú prednášku pre nás všetkých. Taký dobrý „pohár osviežujúcej vody“ na našej osobnej aj zborovej ceste, a potom sa pozrieme na to, kadiaľ budeme kráčať v roku 2017. Nebudeme rozoberať celý itinerár, na to nebude čas, ale chceme sa zamerať na tie míľniky, ktoré budú podstatné pre celkovú víziu našej účasti na Božom kráľovstve.

Konferenciu začneme v piatok večer a skončíme nedeľnými službami Božími. Nepôjdeme ďaleko. Budeme sa pohybovať najmä v okolí nášho cirkevného domu. Celú konferenciu pripravujeme tak, aby bola zaujímavá, dynamická, interaktívna a osobná. Modlite sa spolu s nami za tento čas. Ešte treba veľa vecí pripraviť, ale pripravené musia byť najmä naše vnútra. Všetkých nás.

Predsedníctvo zboru a prípravný výbor konferencie

NAŠA ŠKÔLKA

Zrejme ste už zachytili informáciu, že Liptovsko-oravský seniorát plánuje otvoriť misijné centrum so škôlkou na území nášho mesta. Základom bola voľná budova v širšom areáli už existujúcej Evanjelickej spojenej školy, ktorú seniorát získal od mesta a otvorenie sa plánuje už na ďalší rok. Keďže iniciatívu rozbehol seniorát, nie priamo náš zbor, sú do nej zaangažované všetky zbory seniorátu. Každý zbor sa mal v novembri vyjadriť k miere podpory tohto misijného projektu.

Vedenie nášho zboru spolu s viacerými zaangažovanými presbytermi posledné týždne teda diskutovalo o tejto myšlienke a my vám ponúkame názor nášho kurátora Ing. arch. Eduarda Jančušku, ktorý má sám deti vo veku 6 a 9 rokov a navyše bol, ako architekt, poverený škôlku stavebne projektovať. Tejto problematike preto osobne dobre rozumie. Tu sú jeho slová, ktoré rezonujú aj vo vedení zboru:

„Dovoľte deťom prichádzať ku mne, a nebráňte im, lebo takýchto je kráľovstvo Božie.“ Škôlku je treba chápať ako otvorenie cesty k Bohu nielen pre deti, ale aj pre rodičov a starých rodičov. To je základná myšlienka celého projektu. Nejde o to, aby sme urobili evanjelickú škôlku pre evanjelické deti, ale aby sme pre všetky deti, ktoré do nej prídu, mohli priniesť evanjelium. Škôlka je jednoducho misijný projekt, ktorý sa chystá tu u nás a je na nás, aby sme sa k tejto možnosti priznali. Určite v prvom rade modlitbou, a potom aj finančne a konkrétnou službou. Niekedy je ťažké privádzať ľudí do samotného spoločenstva zboru a škôlka je miesto, kde ľudia prichádzajú sami a my ich máme možnosť osloviť svojím prístupom a starostlivosťou. Môže to byť „naša“ škôlka, ak nám na nej bude záležať. Momentálne už prebieha zbierka na účet seniorátu a aj malé pravidelné sumy dokážu časom výrazne pomôcť. Presne tak to robili naši predkovia, keď sa zbierali pred sto rokmi na sirotinec. Už v septembri 2017 by mala škôlka fungovať, momentálne očakávame stavebné povolenie.“

Vedenie zboru teraz pripravuje návrh nášho oficiálneho stanoviska pre seniorát, ktoré bude zahŕňať, okrem toho, ako projekt vidíme my, aj ponuku konkrétnej spolupráce tak, aby viac ľudí mohlo spoznať veľkosť Božej lásky.

Ján Blcháč ml.

Vianočný večer v kostole

Vystúpi operná speváčka Veronika Greguš
s organovým sprievodom Metoda Rakara

25.12.
17:00
Vrbica

SIVESTER TROCHU INAK

Služby Božie s kapelou a dobrým slovom

31.12.2016 (sobota), 17:00, Hl. kostol

05.01.
MMXVII

Štart 09:00
Koniec 16:00

NOVO ROČNÝ ZBOROVÝ
BEDMINTONOVÝ
TURNAJ

PRIHLASOVANIE V KOSTOLE

LIPTOV
ARÉNA

registrácia
08:00 - 08:30

kontakt
0903 532 177

Môžete sa tešiť na divadlo v galérii,
romantickú večeru pre páry
a špeciálne akcie pre manželov

NÁRODNÝ TÝŽDEŇ MANŽELSTVA

Človek nežije iba z lásky,
ktorú prijíma, ale hlavne z tej,
ktorú daruje.

MATKA TEREZA

SLOVENSKO 13.-19.2.2017

Z NAŠICH MATRÍK (od začiatku roka)

Pokrstení boli: Karolína Sijartová, Martin Dorociak, Ema Dorociaková, Martin Kupčo, Matias Mirga, Nico Calvo, Denis Guoth, Kristína Ladányi, Filip Čonka, Viktória Mitošinková, Lukáš Urík, Ján Ostrovský, Anna Javošová, Radovan Matúška, Filip Hollý, Peter Kadlec, Veronika Uličná, Viktória Dohňanská, Richard Šuna, Ladislav Grošo, Tamara Rakytová, Pavol Ludrovec

Sobášení boli: Marián Rysuľa & Lucia Víťazsková, Michal Kuna & Lenka Pavlíniová, Marek Matys & Zuzana Gáliková, Ondrej Glemba & Katarína Bartánusová, Ivan Brtáň & Ľudmila Hybänová, Peter Mitošinka & Zuzana Kalužová, Pavel Hurtaj & Simona Kúrňavová, Ján Ostrovský & Lucia Kyseľová, Juraj Kučera & Petra Böhmerová, Kamil Vaňko & Jana Chaloupková, Dušan Papaj & Veronika Kucháriková, Ľubomír Javoš & Martina Verčimáková, Jozef Stanislav Antoška & Ľudmila Janičinová

Zosnulí: Vilma Vyšná (78), Vladimír Mikuš, Vladimír Vechter (77), Ľubomír Hubka (62), Ivan Gajdár (72), Mária Žiaranová (90), Mária Šudrichová (68), Emília Grešová (89), Ján Ľupták (90), Mária Wosiňská (63), Zuzana Čelovská (76), Michal Marjovič (89), Martin Herceg (30), Matej Šuňavec (67), Viera Ovčáková (94), Peter Lazišťan (64), Mária Serafínová (95), Milan Blcháč (55), Helena Hliničanová (88), Ján Nemeč (70), Anna Valková (90), Vladimír Kubín (69), Oľga Hudecová (87), Marta Múranicová (77), Anna Koreňová (97), Jana Urbanová (62), Táňa Libuša Kusá (65), Jana Kapsiarová (57), Tereza Kormanová (85), Branislav Beško (67)

Vrbicko-svätomikulášske zvesti:

Obálka: intarzia Jána Demenčíka „Betlehenský pastieri“, ofotila Eva Žiaranová

Ročník 20 / číslo 4 / 16.12.2016 / Vychádza pre vnútornú potrebu cirkevného zboru / Redakcia: Ján Blcháč ml. (obsah a grafika), Veronika Motýľová (obsah) / Gramatická korektúra: Zuzana Zimániová / Vydáva: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku Liptovský Mikuláš / Kontakt: info@ecavlm.sk, 044-5522146 / Vytlačil: Transcius, a.s. v náklade 600 ks.